

цата и лакомо залапало. Въ това време слѣпецътъ дръпналъ полека наденицата и я изялъ.

Момчето страшно много се разсърдило, но нищо не му казало. То пакъ тъй спокойно го повело, както и преди.

На полето, цѣлото обрастло съ циганско тръне, момчето решило да си отмъсти.

— Слушай,—обърнало се то къмъ слѣпеца—тука има дълбока рѣка. Ако взема да я прегазя и азъ, ще трѣбва цѣлъ да се съблѣка. Пъкъ мога и да се удавя. А на тебе едва ще дойде до поясъ. Затова ти се събуй, пъкъ азъ ще те яхна да ме пренесешъ.

Слѣпецътъ го послушалъ: събулъ си обувкитѣ и панталонитѣ и ги далъ на момчето да ги държи.

— Улови се здраво и ми казвай, где да стѣпя.

Момчето оплело ржце около шията му и казало:

— Карай направо.

Слѣпецътъ нагазилъ въ трънето. Той разбралъ, какво му погостило момчето и, като го хваналъ изотзадъ, преметналъ го презъ глава. Момчето писнало отъ болки и се завъргаляло изъ трънето.

— Така, момченце, така: на мене на краката, а на тебе на главата.

Който мисли зло на другитѣ, самъ зло изпаща.

С. Чилингировъ